

СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ БРОДВЕЙСЬКОГО ДЖАЗУ

У публікації було досліджено стилістичні особливості бродвейського джазу. Серед хореографів все більше виникає потреба у вдосконаленні знань про бродвейський джаз та його особливості. Джазовий танець на сьогоднішньому етапі розвитку винесено в окрему самостійну танцювальну систему. Історія його формування починається з культури африканського народу, але, тим не менш, джаз-танець відноситься до категорії «сучасний танець». Як і інші види сучасних танцювальних напрямків, джаз-танець має свою лексику, технічні особливості і різновиди. Бродвейський танець відрізняється від інших стилів, оскільки поєднання балету, джазу та сучасного дозволяє нетрадиційні рухи та незвичне використання частин тіла.

Ключові слова: джазовий танець, театр, джаз, танець, бродвейський джаз, бродвей, сучасний танець, культура, мистецтво.

Актуальність теми. Джазовий танець на сьогоднішньому етапі розвитку винесено в окрему самостійну танцювальну систему. Історія його формування починається з культури африканського народу, але, тим не менш, джаз-танець відноситься до категорії «сучасний танець». Як і інші види сучасних танцювальних напрямків, джаз-танець має свою лексику, технічні особливості і різновиди. Бродвейський джаз має свої стилістичні особливості, які потребують детального вивчення.

Мета дослідження. Визначити стилістичні особливості бродвейського джазу.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Джазовий танець – загальний термін, що охоплює кілька різних стилів танцю, що стали популярними на початку 20 століття. Хоча джазовий танець має змішані корені, що сягають як африканських, так і європейських традицій, це

унікальне американське творіння, яке розвивалося одночасно з джазовою музикою в Новому Орлеані. На відміну від інших частин Сполучених Штатів, рабам у Новому Орлеані було дозволено зберігати та практикувати елементи своєї африканської спадщини, а в неділю вони збиралися на площі Негрес, яку пізніше називали площею Конго, щоб співати та танцювати.

Зрештою, цей вид соціальних пісень і танців став популярним за межами афроамериканських спільнот, особливо, коли афроамериканці мігрували до північних міст під час Великого переселення народів. Соціальні танці, такі як «Чарльстон» і «Джиттербуг». У 1940-х роках імпровізований соціальний аспект джазового танцю почав замінюватися хитромудрою хореографією, оскільки все більше танцюристів, які тренувались в балеті та модерні, взяли танцювальну форму, особливо на бродвейських сценах. Цей новий стиль технічного джазу кодифікувався в русі Джека Коула, Джерома Роббінса, Гвен Вердон та Боба Фосса [1].

Сьогодні джазовий танець продовжує розвиватися та поєднуватися з іншими танцювальними стилями - наприклад, вуличним джазом та театральним танцем. Однак, вірно своїм корінням, джазовий танець продовжує прислухатися до етнічної еkleктики, яка його породила. Деякі ідентифікуючі елементи джазового танцю включають:

- Ізоляція: танцівниця ізолює одну конкретну частину свого тіла, наприклад, грудну клітку або зап'ястя
- Заземлений рух: танцюристи тримають низький центр ваги і часто згинають коліна
- Синкопація: акцентування на незвичний ритм або ноту музичного супроводу, що дивує публіку
- Сутички: мотивована своїм диханням
- Чуттєвість: у джазовому танці є сексуальність, якої не вистачає у більш традиційних стилях

Подібно до джазу, танцювальний танець народився в результаті поєднання європейської та західноафриканської культур. У середині 17ст. раби на півдні США почали імітувати джиги та соціальні танці ірландців та шотландців,

поєднуючи їх із західноафриканським танцем Джуба. Джуба, що включає плескання рук, ніг, грудей і обличчя, стала популярною після того, як введено в дію Закон про рабів 1740 р. забороняв рабам грати на африканських барабанах або виконувати африканські танці, але це не придушило їх бажання чіплятися за ті частини своєї культурної ідентичності. Ритми і рухи африканського танцю: тупотіння та постукування, плескання в долоні та ритмічні вокальні звуки були вплетені в те, що ми зараз називаємо джазом .[2]

У середині 19 століття цей еволюціонуючий стиль танцю пробився на сцену з піднесенням міністрельних шоу, де брали участь білі виконавці де пародіювали афроамериканців пісню і танець рабів. Хоча ці шоу передбачали «автентичну» африканську культуру, вони були задумані та виконані переважно білими художниками. Винятком із цього правила був Вільям Генрі Лейн, вільний афроамериканець. Танцювальні навички Лейна допомогли йому здобути популярність – його ім'я отримало найбільшу плату за білих виконавців, а Чарльз Діккенс навіть писав про нього у своїй книзі подорожей «Американські нотатки». Лейн став відомим як «Майстер Джуба», і його вважають найважливішим танцюристом 19 століття та винахідником американського танцю.

Чечітка продовжувалася розвиватися до кінця століття і виконувалася або в дерев'яних черевиках на твердій підшві (Бак і Крило), або в шкіряних черевиках на м'якій підшві (М'яке взуття). У 1920-х роках металеві крани були додані до взуття танцюристів, що допомогло ще більше відрізнити зароджуваний стиль танцю від його попередників. З піднесенням мюзиклів на сцені та на екрані, танець став частиною культурної тканини Америки. Його популярність зазнала короткого падіння через підйом рок-н-ролу в 1950-х роках, але через тридцять років жанр знову став популярним серед танцюристів, особливо серед афроамериканських танцюристів, котрі поглядали на танцюристів, таких як Грегорі Хайнс, Семмі Девіс-молодший ., та Савіон Гловер.

Сьогодні цей танець поділяється на дві категорії: ритм-тап і театральний тип . Ритм-тап більше фокусується на музичності та імпровізації. Театральний

тап (також званий Бродвей або Шоу-тап) – це набагато більш презентаційний стиль танцю, який стосується естетики всього танцюючого тіла.

Бродвейський танець розвивався поряд із джазовим. Коли джаз потрапив із Нового Орлеана до Нью-Йорка в 1920-х роках, режисерські постановки почали включати його в свої шоу як миттєві шматочки видовищ. Однак, як тільки режисери та хореографи почали використовувати танець для просування своїх сюжетних ліній, хореографія стала більш хитромудрою, а танцюристи – більш навченими. Є приклади цього типу танцю протягом 1930-х років – наприклад, *Anything Goes* – але лише в 40-ті роки він став найбільш популяризованим .[2]

У 1943 році танцюрист джазу на ім'я Джек Коул став хореографом бродвейського мюзикл «Щось для хлопчиків». Коул навчався східно-індійському танцю і часто поєднував деякі з цих елементів з американським джазом. Його унікальне поєднання джазу, балету та етнічного руху було революційним, і це принесло йому звання «Батько театрального джазового танцю».

Бродвейський танець можна визначити як поєднання балету, джазу та сучасних танцювальних стилів з театром та співом. На його початку люди були заінтриговані театром Бродвею, оскільки вперше танець був невід'ємною складовою сюжету вистави. Бродвейський танець відрізняється від інших стилів, оскільки поєднання балету, джазу та сучасного дозволяє створити нетрадиційні рухи та незвичне використання частин тіла. Застосування театральних реквізитів, таких як тростини, циліндри та рукавички, також дуже популярне у бродвейських постановках, що дозволяє ще раз створювати різноманітні рухи, раніше не досліджені в театральних або танцювальних постановках. Нарешті, те, що відрізняє бродвейський танець між іншими стилями танцю, це те, що також поєднується в акторській майстерності та співі, що означає, що танцюристи на Бродвеї також повинні бути акторами та співаками. Багато бродвейських танцювальних постановок зосереджені на джазі, а не на балеті чи сучасному танці. Бродвейські танцювальні постановки в яких за основу лежить бродвейський джаз – «Чикаго», «Мулен Руж», «Волосся» та «Мамма Міа». Такі рухи, як джазові руки, використання реквізиту та включення особистості та

розповіді історії в хореографію джазового танцю, також є у більшості танцювальних постановок Бродвею. Музичний стиль також звучить у деяких постановках, хоча він дещо відрізняється залежно від сюжету та загального настрою постановки.

Висновки. Бродвейський джаз пройшов складний шлях становлення та залишається на сьогодні актуальним. Бродвейський танець можна визначити як поєднання балету, джазу та сучасних танцювальних стилів з театром та співом.

Список використаних джерел:

1. Lindsay Guarino and Wendy Oliver. Jazz Dance: A History of the Roots and Branches.
2. Jacqueline Nalett. History of Jazz Dance / Jacqueline Nalett.
3. Бродвейский джаз – вариация известного направления | Свободные танцы [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://4dancing.ru/blogs/030613/1252/>.

СТИЛИСТИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ БРОДВЕЙСКОГО ДЖАЗА

Исакова Марина Димитриевна

ХРМ-1-20-1.4д

mdisakova.im20@kubg.edu.ua

Научный руководитель: Андрощук Людмила Михайловна,
кандидат педагогических наук, доцент

В публикации были исследованы стилистические особенности бродвейского джаза. Среди хореографов все больше возникает потребность в совершенствовании знаний о бродвейском джазе и его особенностях. Джазовый танец на сегодняшнем этапе развития вынесен в отдельную самостоятельную танцевальную систему. История его формирования начинается с культуры африканского народа, но, тем не менее, джаз-танец относится к категории «современный танец». Как и другие виды современных танцевальных направлений, джаз-танец имеет свою лексику, технические особенности и разновидности. Бродвейский танец отличается от других стилей, поскольку сочетание балета, джаза и современного позволяет нетрадиционные движения и необычное использование частей тела.

Ключевые слова: джазовый танец, театр, джаз, танец, бродвейский джаз, бродвей, современный танец, культура, искусство.

STYLISTIC FEATURES OF BROADWAY JAZZ

Maryna Isakova

ХРМ-1-20-1.4Д

mdisakova.im20@kubg.edu.ua

Leader: Liudmyla Androshchuk PhD

The publication explored the stylistic features of Broadway jazz. There is an increasing need among choreographers to improve their knowledge of Broadway jazz and its characteristics. Jazz dance at the current stage of development has been taken out into a separate independent dance system. The history of its formation begins with the culture of the African people, but, nevertheless, jazz dance belongs to the category of «modern dance». Like other types of modern dance styles, jazz dance has its own vocabulary, technical features and varieties. Broadway dance is different from other styles because the combination of ballet, jazz and contemporary allows for unconventional movements and unusual use of body parts.

Key words: jazz dance, theater, jazz, dance, Broadway jazz, Broadway, contemporary dance, culture, art.